

РЕШЕНИЕ

№ 4789

гр. София, 05.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилска

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11323** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на Комисия за противодействие на корупцията- /КПК/ срещу Решение рег. № 3045 от 11.08.2025 г. постановено по НАХД № 8613/2025 г. от СРС, НО – 133-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № КПК-НП-68/16.05.2025 г., издадено от А. Т. С. - за председател на Комисия за противодействие на корупцията, с което на Л. С. Й., на основание чл. 115, ал. 1 от ЗПК, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева, за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

По изложените от касатора съображения в касационната жалба се моли –да се уважи същата. Излага съображения, че СРС неправилно е достигнал до извода, че неправилно и в несъответствие с доказателствения материал по делото в е прието, че съставения АУАН и НП са издадени в нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, респективно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Визира, че както от АУАН № КПК-АУАН-ПР-59/11.02.2025 г., така и от оспореното НП № КПК-НП-68/16.05.2025 г., че е налице пълно съответствие и в двата документа по отношение на датата и мястото на извършване на нарушението, описанието на нарушението и законните разпоредби, които са били нарушени. Излага твърдения, че при издаването на АУАН № КПК-АУАН-ПР-59/11.02.2025 г. и НП № КПК- НП-68/16.05.2025 г. са спазени всички изисквания на чл. 42, ал. 1 и чл. 57 от ЗАНН и не са налице визиранияте в първоинстанционното решение нарушения в тази

насока. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата си чрез главен юрисконсулт А. М.. Претендира разноски. Оспорва разноските на друга страна.

Ответникът – редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е постъпило възражение, като излага подробни съображения, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Прави искане решението на СРС да се остави в сила.

Представителят на прокуратурата изразява становище за основателност на касационната жалба и предлага да се уважи.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, VII касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

По съществото на касационната жалба:

СРС от фактическа страна е приел, че на 29.01.2025 г. в дирекция „Публичен регистър“ на КПК била направена проверка на получените и вписаните в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по ЗПК да подават декларации за имущество и интереси. В хода на извършената проверка било установено, че жалбоподателят Л. С. Й. не е подала в законоустановения едномесечен срок ежегодна декларация по образец на основание чл. 52, ал.1, т. 3, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

Предвид установеното до Л. С. Й. била изпратена покана с изх. № КПК-506/29.01.2025 г., с която било указано да се яви лично на 11.02,2025 г. в 13:30 часа в дирекция „Публичен регистър“ на Комисията за противодействие на корупцията, находяща се в [населено място], пл. „Света Неделя“ № 6, за съставяне и връчване на акт за установяване на административно нарушение. В поканата било указана и възможността актът да бъде съставен в нейно отсъствие в случай на неявяване.

На 31.01.2025 г. свидетелката Т. Н. К., в присъствието на К. В. Д. - главен специалист в дирекция „Публичен регистър“ на КПК, провела с Л. С. Й. телефонен разговор, в който я осведомила, че ще получи писмо с изх. № КПК-506/29.01.2025 г., с което е поканена да се яви в сградата на КПК за съставяне и връчване на акт за установяване на административно нарушение. Свид. К. информирала жалбоподателя И. за причините за изпращане на поканата с изх. № КПК-9119/31.07.2024 г., както и за възможността акта за установяване на административно

нарушение да бъде съставен в нейно отсъствие на основание чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. В хода на проведения телефонен разговор Й. изразила съгласие актът за установяване на административното нарушение да бъде съставен в нейно отсъствие и да бъде изпратен за връчване чрез общинската администрация по местоживеенето. За проведения телефонен разговор бил съставен констативен протокол с вѓтр. № КПК-506-1/31.01.2025 г.

На 06.02.2025 г. Л. С. Й. подала финална декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК, която била заведена с вх. № Ф 1759/06.02.2025 г.

На 11.02.2025 г. в отсъствие на Л. С. Й., на основание чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, и в присъствието на двама свидетели свидетелката Т. Н. К. съставила АУАН № КПК-АУАН- ПР-59/11.02.2025 г., с който повдигнала срещу жалбоподателя Л. С. Й. административно-наказателно обвинение за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК, извършено на 03.05.2024 г. в [населено място], КПК. В съставения АУАН свид. К. посочила, че жалб. Й. се явява административно-наказателно отговорно лице по реда на ЗПК, тѓй като е задължена да подава декларация за имущество и интереси на основание чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК.

С писмо № КПК-506-3/12.02.2025 г. съставеният АУАН бил изпратен за връчване на Л. С. Й. чрез общинската администрация по местоживеене. АУАН бил получен от Й. на 14.02.2025 г. В графа „Обяснения или възражения на нарушителя“ Й. записала, че възражения срещу получения акт ще направи в законоустановения срок. Й. депозирала писмени възражения срещу АУАН, заведени с вх. № КПК - 506- 4/19.02.2025 г.

Вѓз основа на съставения АУАН № КПК-АУАН-ПР-59/11.02.2025 г. и след преценка, че направеното от жалбоподателя Й. възражение е неоснователно, на 16.05.2025 г. А. Т. С. - за председател на Комисия за противодействие на корупцията, издал атакуваното Наказателно постановление № КПК-НП-68/16.05.2025 г., с-което наложил на Л. С. Й., на основание чл. 115, ал. 1 от ЗПК, административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева, за извършено от нея нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК. В издаденото наказателно постановление административно-наказващият орган посочил, че Л. С. Й. е административнонаказателно отговорно лице по смисъла на ЗПК, тѓй като попада в обхвата на чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК в качеството на „ръководител на проект“ в [община].

За да отмени обаче НП –СРС е приел, че в АУАН и НП не се съдържа пълно и непротиворечиво описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението и двата акта са необосновани и немотивирани. Констатирал е, че актът за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление са издадени в нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, респективно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тѓй като твърдяното нарушение, в чието извършване е обвинена жалбоподателя Й., е описано твърде неясно. Установено е, че в АУАН № КПК-АУАН- ПР-59/11.02.2025 г., актосъставителят е посочил, че ответника по касационната жалба Й. се явява административно- наказателно отговорно лице по реда на ЗПК, тѓй като била задължена да подава декларация за имущество и интереси на основание чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК, без обаче да е конкретизирал към коя от алтернативно изброените категории лица принадлежи Й.. Същевременно при съставянето на процесното наказателно постановление наказващият орган е посочил, че задължението на жалбоподателя да подаде финална декларация по ЗПК произтичало от качеството на „ръководител на проект“, поради което според наказващият орган тя попадала в обхвата на чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК. При прочит на нормата на чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК се

установява, че ръководителите на бюджетни организации или други оправомощени длъжностни лица, които изпълняват функции на органи за финансово управление и контрол на средства от Европейския съюз и свързаното с тях национално финансиране или чужди средства съгласно Закона за публичните финанси, са лица, заемащи публични длъжности по смисъла на ЗПК.

СРС е приел обстоятелството, че горепосочената разпоредба не предвижда никакви задължения за ръководители на проекти, освен ако те не отговарят на критериите, посочени в чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПК. Нито в акта за установяване на административно нарушение, нито в наказателното постановление, обаче, са изложени твърдения досежно това дали в процесния случай жалбоподателят Й. се е явявала ръководител на бюджетна организация или оправомощено длъжностно лице, което е изпълнявало функции на орган за финансово управление и контрол на средства от Европейския съюз и свързаното с тях национално финансиране или алтернативно на чужди средства съгласно Закона за публичните финанси. Непосочването на качеството на задълженото лице, от къде за него произлизло съответното качество и липсата на каквито и да било твърдения в тази насока представлява неотстранимо съществено процесуално нарушение, тъй като липсва признак от състава на вмененото на жалбоподателя нарушение, който в процесния случай не е бил описан нито от актосъставителя при съставянето на акта за установяване на административно нарушение, нито впоследствие от наказващия орган при издаване на наказателното постановление. Констатираният порок в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление създава неяснота в обвинителната теза и поставя наказаното лице в положение на несигурност по отношение на това срещу какви факти - в какво качество му е вменено административното нарушение, съответно не може да организира своята защита. СРС е направил извода, че създадената неяснота по отношение на това съществено обстоятелство, представляващо елемент от състава на нарушението, представлява съществено процесуално нарушение, което с оглед на своята значимост се явява непреодолимо.

С оглед на изложеното, СРС приема, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено, поради допуснатото съществено процесуално нарушение, като с оглед значимостта на установения порок обсъждането на останалите възражения, изложени в депозираната жалба, и доводите, релевирани от страните в хода на съдебното производство, се явява безпредметно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС.

КАСАЦИОННАТА ИНСТАНЦИЯ напълно споделя доводите на СРС. Разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН определят съдържането на АУАН и НП. Като задължителен реквизит, в чл. 42, ал. 1, т. 4, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, се изисква посочване, в обстоятелствената част на двата акта, на описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Това изискване ще бъде изпълнено само тогава, когато са посочени всички съставомерни признаци на вмененото нарушение и те са максимално конкретизирани откъм фактически обстоятелства в съответствие с установеното по преписката към този момент. Необходимо е НП да съдържа фактическо описание на конкретното проявление на деянието в обективната действителност - обстановката, при която е било извършено, начинът и средствата за осъществяването му, конкретно настъпилите общественоопасни последици и др. Няма значение дали тези обстоятелства ще бъдат коментирани извън съответстващите им юридически признаци на нарушението, или едновременно с тях. Важно е да се осигури възможност на страните и контролиращата съдебна

инстанция да установят механизма на формиране на правните изводи на наказващия орган. Спазването на посочените изисквания служи за очертаване кръга на доказателственорелевантните факти, за преценка относно правилността на правната квалификация на нарушението, както и гарантира възможността на нарушителя да разбере фактическите и правни рамки на административното обвинение, респ. упражняване на правото му на защита в производството в пълен обем. Нарушаването им пък е пречка за съда да провери волята на административно-наказващия орган и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законност и правилност на издаденото наказателно постановление, доколкото в съдебната фаза на производството следва да бъде установено съответствието на твърденията, обективирани в НП, с обективната действителност и доказателствената съвкупност. Липсата на пълно описание на нарушението, както и на всички обстоятелства, при които е извършено, така както е посочено в чл. 57, т. 5 от ЗАНН, представлява съществен порок на НП и е абсолютна предпоставка за отмяната му.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Следователно касационната жалба е неоснователна и решението на СРС като правилно следва да се остави в сила.

При този изход на делото се дължат разноски на ответника по касация, но тъй като такива не са заявени и доказани съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд София - град, VII-ми касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение рег. № 3045 от 11.08.2025 г. постановено по НАХД № 8613/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО – 133-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

